

men senere ophævedes), hvorved de kirkelige Sager under Post 1. komme til at sortere under et særskilt Departement, hvad der under de herskende kirkelige Rørelser i Landet ogsaa maa anses for heldigt.

Udvalgets Mindretal (Brandes, Falkensjerne, Hans Hansen, Mølgaard-Nielsen, Ovesen, E. Sørensen) er gaaet ud fra den Opfattelse, at Folketinget ikke bør gaa med til Oprettelsen af ny Embeder, med mindre der virkelig paavises, at disse ere paatrængende nødvendige. Da Mindretallet nu ikke finder, at der foreligger saadanne tvingende Grunde for Genoprettelse af et gejstligt Departementschefembede under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, foreslaar det at blive staaende ved den i fgl. Resolution af 16de Marts 1888 truffne Ordning, hvorefter den nuværende Departementschef indtil videre fritages for at udføre Departementschefsføretningerne for det gejstlige Kontors Vedkommende, og det ligeledes indtil videre overdrages den nuværende Kontorchef for det gejstlige Kontor at udføre de paagældende Departementschefsfunktioner uden særligt Vederlag i Forbindelse med hans Stilling som Kontorchef. Mindretallet kan ikke se, at der foreligger nogen som helst Grund til nu at fravige denne Ordning, hvormed Ministeriet i flere Aar har ment at kunne hjælpe sig, hvis dette ikke anser det for svarligt at overdrage den nuværende Departementschef at udføre Departementschefsføretningerne ogsaa for det gejstlige Kontors Vedkommende. Det fremgaar af Motiverne til Forslaget, at det særlig er de Sager, der allerede tidligere have hørt ind under den nuværende Departementschefs Omraade, der ere tiltagne, medens dette aldeles ikke kan siges at være Tilfældet for det gejstlige Kontors Vedkommende. Dette indrømmer Flertallet ogsaa i sin Betænkning, og det bekræftes yderligere af den Fortegnelse over

de under Kirke- og Undervisningsministeriet henlagte Sager, som Flertallet meddelede efter Statskalenderen. Af denne fremgaar det nemlig, at det gejstlige Kontor i 1870 havde nøjagtig de samme Sager under sig som nu, medens hele Forøgelsen falder inden for de andre to Kontorets Omraade. Mindretallet kan derfor hverken i Ministeriets Motiver eller Flertallets Udtalelser finde nogen Paavikning af, at det skulde være nødvendigt for Administrationens forsvarlige Gang nu at gaa til Genoprettelsen af det gejstlige Departementschefsembede, som ophævedes i 1870 efter enstemmig Indstilling fra det daværende Udvalg i Folketinget.

Mindretallet kan saa meget mindre tro, at Chefen for det gejstlige Kontor ikke skulde være i Stand til at opfylde de Krav, der stilles til ham, som der kun er Tale om en Varetagelse af de daglige Forretninger, ikke om indgribende Arbejde paa kirkelige Reformers. Disse have jo i mange Aar hvilet, og der foreligger ikke for Mindretallet noget som helst, der kunde gøre det sandsynligt, at større kirkelige Reformarbejder ere nær forestaaende. Da Flertallet ikke nærmere har udviklet, hvorledes „de herskende kirkelige Rørelser i Landet“ kunne være et Motiv til Oprettelsen af et nyt Departementschefembede, maa Mindretallet opsætte at udtale sig herom, til en nærmere Udvikling foreligger.

Mindretallet skal yderligere gøre opmærksom paa, at Mindretallet (o: Venstres Repræsentanter) i det Udvalg, der i Samlingen 1869—70 behandlede Lønningsloven for Embedsmænd i Ministerierne, allerede da foreslog at afskaffe Departementschefsembederne og i deres Sted at bevilge Honorarer for en Sekretær hos hver Minister, der udnævntes af Ministeren ved hans Tiltrædelse og frattraadte med ham. Det daværende Mindretal gik herved ud fra Ønsket om at skaffe Ministeren en saa god Støtte som mulig i hans Administration ved at sikre ham i Spidsen for denne at kunne faa en Mand, han kunde arbejde sammen med,